

Phần 5

Chương 21

Tiền Phu Quân Xuất Chinh

Lúc Tiểu Húc đi ngang qua cửa viện đệ đệ thật ra thì chỉ muốn nhắc nhở một tiếng, bảo đệ đệ đừng ngủ quá sâu, buổi chiều phải đi trong doanh tham dự tế cờ, tuyên thệ trước khi xuất quân, trong lúc vô tình lại nghe được Uyển Như tấu khúc chí khí xông thẳng tới trời cao, tức giận sông núi kia. Vì vậy, hấn nhất thời sinh ra chủ ý.

Sau khi thương lượng với đệ đệ và đệ muội, tất cả mọi người đều đồng ý sắp xếp kia, lúc này Tiểu Húc mới sải bước rời đi.

“Nghỉ ngơi đi, giày vò cả đêm cũng mệt mỏi rồi.” Tiểu Dương kéo tay Uyển Như dẫn nàng đi vào phía trong phòng, cởi dây lưng muốn đi ngủ.

Vốn hấn cũng không định làm chuyện dư thừa, buổi chiều sẽ phải xuất chinh nên phải dưỡng đủ tinh thần, nhưng khi ôm Uyển Như đi đến trên giường nằm lại phát hiện thân thể nàng cứng ngắc, nơi khe mộng mơ hồ có vết thương, mới chợt hiểu ra - nương tử yêu điệu thể gia chưa bao giờ trải qua tập kích bất ngờ, sợ là quá khẩn trương nên cả người mới cứng ngắc như thế?

“Nằm sắp, ta giúp nàng mát xa gân cốt.” Tiểu Dương nói xong liền đứng dậy lấy một hộp dược cao không mùi màu đen, lấy một miếng lớn tán ra trong bàn ta, sau đó để Uyển Như lỏa thân nằm ở trên giường hẹp, sau đó xoa xoa ở bả vai nàng, vẽ loạn lưng eo, khe mộng.

“A...” Uyển Như không nhịn được cứng ngắc thân thể kẹp chặt hai chân, nhú mày giận thì thầm: “Thật mát!”

“Thả lỏng một chút.” Tiểu Dương nhẹ nhàng đánh một cái lên mộng nàng, cười nói: “Sẽ lập tức nóng lên ngay thôi.”

“Ừm.” Uyển Như chỉ cảm thấy Tiểu Dương vừa dứt lời thì bên trên lưng eo mình đã bị hấn hung ác chà xát, bàn tay thô ráp dọc theo cột sống xoa bóp từ trên xuống dưới, một cảm giác đau nhức không rõ “xoẹt” một cái xông thẳng vào đầu khớp xương nàng, làm nàng nhất thời kinh hô, “Nhẹ, nhẹ một chút.”

“Muốn nhẹ hơn, như vậy ư?” Hấn cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt Uyển Như, đầu ngón tay từ trên eo nàng nhẹ nhàng xẹt qua lại từ từ đi vòng qua bắp đùi, cảm thụ xúc cảm trơn mềm đồng thời quấy nhiễu chọc cho thê tử cười “khanh khách” động lòng người.

Không đợi Uyển Như thở nổi, thế nhưng hấn lại ra đòn mạnh, vừa vuốt ve còn vừa nói năng hùng hồn: “Ấn huyết vị, nhẹ không có tác dụng, nàng phải chịu đựng.”

Một lát sau, cũng không biết là hiệu quả của dược cao nâng lên hay Tiểu Dương dùng thủ pháp đặc biệt, mới đầu Uyển Như còn cảm giác thân thể mình đau đớn như bị nghiền nát, sau đó cả người dần dần nóng lên, như nhũn ra thậm chí có chút cảm giác mơ hồ.

Dù sao cũng là cả đêm chưa ngủ lại bị kinh sợ hù dọa, đang trong quá trình cùng nhẹ giọng nói chuyện với Tiểu Dương, Uyển Như chỉ có cảm giác mí mắt mình càng ngày càng nặng, không lâu lắm đã thoải mái ngủ say sưa rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai nàng dần dần truyền đến tiếng kim loại va chạm, lúc này mới chậm rãi tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên thấy Tiểu Dương đã mặc giáp chuẩn bị đi doanh trại rồi.

“Tại sao không gọi thiếp?” Uyển Như vội vàng đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị tiễn hấn một đoạn.

“Như thế này còn muốn gặp, không vội, nàng ngủ thêm một lát nữa đi.” Tiểu Dương vừa mặc khôi giáp vừa nói, vừa dứt lời lại thấy Uyển Như khoác áo thường đi tới đây.

“Làm sao giống nhau được, như thế này chỉ có thể nhìn từ xa.” Nàng vừa nói vừa ôm lấy mũ giáp của phu quân, giờ cánh tay muốn vì hấn đeo lên.

Tiểu Dương vội vàng khuy chân xuống để giảm chênh lệch chiều cao giữa hai người, chờ thấy Uyển Như dịu dàng giúp mình buộc dây, rốt cuộc hấn không nhịn được hốc mắt nóng lên, rồi sau đó dùng giọng nói cực thấp nói: “Như Nương, nếu, nếu nàng không có thai ta lại không về được, nàng hãy tìm một người rồi gả đi.”

“Chàng đang nói bậy bạ gì đấy?!” Uyển Như đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tiểu Dương, gương mặt khó có thể tin, tại sao trước khi xuất chinh lại nói những lời không thuận lợi này?

“Thảm tử phía trước truyền đến chút tin tức.” Tiểu Dương giúp Uyển Như nhẹ nhàng sửa lại tóc, thở dài nói: “Không phải trước đêm chúng ta thành thân xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn sao? Ta hôn mê, mà con út được yêu thương nhất của thủ lĩnh bộ lạc Nhung Khẩu bị đâm mất mạng. Cho nên, bây giờ là cục diện đến chết không ngừng, không thể không dự tính đến chuyện xấu nhất.”

Được rồi, thật ra thì đâm chết người khác là bản thân Tiểu Dương, “Đến chết không ngừng” là chỉ hấn chết đối phương mới có thể từ bỏ ý đồ, ai bảo trên lưỡi thương móc câu hồng anh đã mất kia của hấn có hai chữ “Tiểu Tam”.

“Không phải nói đối phương là bởi vì bão tuyết mới chạy tới giết đồ sao? Làm sao lại...” Biện thành đến chết không ngừng rồi? Uyển Như nhíu mày hỏi: “Có phải dự đoán sai rồi hay không?”

“Loại kỵ binh du mục của Tây Nhung không có phương tiện vững chắc phá vỡ, am hiểu giành giết chiếm đoạt công thành thì kém cỏi. Bình thường, đúng là thấy lợi tức trước, gặp khó khăn sẽ bỏ qua.” Tiểu Dương không thể làm gì khác

lắc đầu một cái. “Nhưng hôm nay, ba mươi người cũng có thể đuổi kịp tới dưới thành, đây không phải là nói bọn họ gan lớn mà là có người hạ lệnh treo giải thưởng số tiền lớn.”

Treo giải thưởng cái gì? Uyển Như cũng muốn hỏi đến cuối cùng, vừa mới mở miệng lại vội vàng ngậm lại, nhất thời buồn bã đầy mặt. Còn có thể treo giải thưởng gì nữa? Không có gì hơn cái đầu Tiểu Tam lang hẳn cả.

“Đây chỉ là dự tính xấu nhất mà thôi, ta cũng sẽ làm tốt nhất chuẩn bị, cố gắng lớn nhất.” Tiểu Dương nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Uyển Như, vẻ mặt tự tin cười nói: “Đừng sợ, phu quân của nàng cũng không phải ăn chay mà lớn lên.”

Dứt lời, hắn đưa một tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của kiều thể, vùi đầu hôn một nụ hôn thật sâu, gò má hai người kề nhau, môi lưỡi cọ sát lẫn nhau, đang lúc mút vào Uyển Như chỉ có cảm giác hô hấp mình dồn dập cả người như nhũn ra.

Sau khi hôn xong, Tiểu Dương sửa sang lại khôi giáp bước nhanh rời đi, chỉ để lại một mình Uyển Như nhìn gương trang điểm. Nàng chậm rãi chia làm hai bên, dùng dây đen buộc thành vòng đứng thẳng cách hai bên đỉnh đầu, tự tay vì mình nhìn ý nghĩa về tương lai của hai búi tóc vọng tiên kè.

Rồi sau đó, nàng tỉ mỉ bôi phấn, vẽ lông mày, bôi đôi môi mọng nước đỏ mọng, lại cài sát lên búi tóc trâm cài mạ vàng, mắt châu ngọc sáng chói giữa hai búi tóc, tay áo ngắn đỏ mỏng nhẹ đung đưa, váy úp ngực vàng nhạt ngay ngắn, chân mang giày uyên ương, trong khuỷu tay khoác tơ lụa thêu chỉ lụa vàng ngũ sắc, lúc này mới mang theo một tỷ nữ thiếp thân của Tiểu gia nhẹ nhàng đi ra cửa.

“Nương tử.” Đến cửa hai người đồng loạt dừng bước chùng chình mười lăm mười sáu đứng cúi đầu, khom người nói: “Tam Lang quân sai tiểu nhân đứng chờ ở cửa vì ngài dắt xe ngựa.”

“Được, làm phiền.” Ánh mắt Uyển Như thoáng nhìn qua bội đao và mũi tên trên lưng người kia, nhất thời hiểu dắt xe ngựa chỉ là bên ngoài, bọn họ cũng gánh vác chức vụ hộ vệ.

Uyển Như không khỏi nhíu chặt chân mày, thời chiến quả nhiên khác biệt, đến cả tỷ nữ Tiểu Đường giúp nàng ôm đàn cũng mặc nam trang mang đoản đao, có lẽ mình cũng nên lấy một thanh tới phòng thân?

Sau khi đi được một đoạn, Uyển Như đột nhiên phát hiện đường càng ngày càng rộng rãi, công trình kiến trúc bên cạnh cũng càng ngày càng hoành tráng, đều là cảnh tượng trước đây chưa từng thấy qua, không khỏi hỏi: “Chúng ta đang đi cửa thành? Sao lúc tới không phải là con đường này?”

Chân mày Tiểu Đường vừa nâng lên, cung kính đáp: “Có lẽ mấy lần trước đường nương tử đi đều là Đông Thành Môn, hiện tại chúng ta phải đi doanh trại

bên cạnh Tây Thành Môn, Đông Môn thông vào bên trong, Tây Môn vừa ra là tới gần địa phận Tây Nhung.”

“Doanh trại là ở bên trong thành? Không phải là đóng quân cách ngoài thành vài dặm sao?” Uyển Như quả thật có chút ngốc với những chuyện như thế này, nàng cũng không muốn che giấu, hỏi rõ ràng dù sao cũng hơn chuyện tương lai không biết phải mạnh mẽ đi tìm phu quân ở chỗ nào.

“Nơi này là thành đóng quân phòng ngự Biên Phòng, có chút khác với thành thị hành chính Biên Châu.” Tiểu Đường chăm chú vì nàng giải thích, “Cư dân nơi đây vừa cày cấy vừa phòng thủ, trừ gia quyến, du thương bên ngoài đều là tướng sĩ xách đao liền có thể chinh chiến, kiến trúc thành lấy phong bế, phòng ngự là mấu chốt, bên ngoài là thành tường và bảo vệ thành, trại lính đóng bên trong thành, đã chiến thì mới ra khỏi thành.”

Được rồi, lúc này là phải ra khỏi thành đã chiến? Cũng không thể đợi đến khi binh kẻ địch đến dưới thành chèn ép không ra được...

Một lát sau, hai người được hộ vệ nhận lệnh của Tiểu Húc dẫn Uyển Như leo lên tường đài, lại che chở nàng leo lên sáu tầng thành lầu cao nguy nga, Uyển Như tự mình leo tường một lần lại đứng lại nhìn xuống, mới phát hiện cái gọi là thành tường cũng không phải là thật nhỏ hẹp như trên một cánh cửa như nàng nghĩ.

Chiều rộng của tường đài nơi này có thể cho xe ngựa chạy nhanh, bốn góc thành tường có chòi gác rất cao, thành lầu cũng đặc biệt rộng rãi cao lớn.

“Cao một chút dễ dàng nhìn xuống quan sát mô hình trận địa từ trên cao hơn, điều tra tình hình địch.” Tiểu Thập vì nàng giải thích, lại chỉ vào hai tầng lầu nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện trên tường thành nói: “Những thứ kia là địch lầu, dùng để bắn tên ngăn địch hoặc chăm sóc tướng sĩ.”

“Sao thành tường có tam trọng?” Uyển Như nhìn cảnh tượng dưới cổng thành hỏi.

“Dưới chân chúng ta chính là thành tường chân chính, hình nửa vòng tròn bên ngoài một vòng gọi là Úng Thành, tác dụng tăng cường phòng ngự, tường thấp phía ngoài nữa gọi là dê ngựa tường, nó giới hạn giữa thành tường và chiến hào, có tác dụng sắp xếp chiến sĩ nằm vùng làm giảm xóc phòng ngự.” Tiểu Thập Nhất đang nói lại thấy tam nương tử xoay người đi về phía thành lầu kia, vội vàng đưa tay cản lại khuyên can nói: “Bên kia có binh doanh ngắm từ xa, không phải là tướng lĩnh không thể đi tới.”

“Được, ta không đi.” Uyển Như gật đầu một cái, lại trở về tầng một điều chỉnh thử dây đàn vì sau đó trình diễn mà chuẩn bị.

Đồng thời đó, nơi binh doanh đã Tế Tự xong đang do Tiểu lão tướng quân làm lời tuyên thệ trước khi xuất chinh, rồi sau đó mệnh bốn vạn đại quân chinh trang xuất chinh, ra lệnh cho trưởng tử Tiểu Húc làm chủ tướng trung quân,

dưới trước có mười tám ngàn người đóng giữ thành thị, mệnh lệnh cho tướng lĩnh Bàng Khôn dòng chính của Tiểu gia, tất cả dẫn một vạn quân tới vùng ven bọc đánh quân địch, con trai thứ ba Tiểu Dương dẫn hai ngàn kỵ binh dẫn đầu đi ra khỏi thành nghênh địch.

Khi Tiểu Dương mặc toàn thân khôi giáp chói mắt cưỡi ngựa lãnh binh đi về phía cửa thành thì Uyển Như đang nhìn trận sắp xếp bên lan can trung tâm thành lầu mắt hồn, đôi tay không kiềm chế nổi có chút phát run, lần đầu tiên nàng đứng ở nơi cao như vậy, lần đầu tiên phải đánh đàn cho hơn ngàn người nghe, lần đầu tiên phải trở mặt nhìn phu quân mình xuất chinh huyết chiến...

Trong lúc bất chợt, một Tướng quân mặc giáp trắng bước nhanh về phía trước, phát tay áo choàng đỏ hồng bay lên nắm lên một chùy đánh vang trận trống, tiếng trống âm âm từ nhẹ tới nặng, từ chậm đến dồn dập, trải qua vò nước khuếch đại âm thanh truyền xa vài dặm, từng trận từng tiếng đánh thẳng lòng người, đến Uyển Như cũng cảm giác nhịp tim mình theo tiếng trống càng ngày càng gấp rút, có thể nói là nhiệt huyết dâng trào.

Khoảnh khắc ấy, trận trống nghỉ một chút, tướng quân mặc giáp bạc cao giọng hét hát: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, địch ta đứng ở thế đối lập, một khi Nhung Khẩu loạn Trung Nguyên, nhà hủy người thân mất trẻ con khóc, nếu ta không chiến tặc há chịu nghỉ ngơi! Nếu ta không chiến quốc gia tiếp tục chìm vào cảnh đau khổ, nhà ai cùng tồn? Dân ai cùng sinh?”

Nghe hẳn vừa mở miệng, Uyển Như mới giật mình nhìn người đưa lưng về phía mình kích trống lại là đại ca Tiểu Húc! Rồi sau đó, hắn xoay người vung tay lên, bảo đệ muội tiến lên đây đứng ở bên người mình, nhanh chóng giúp nàng gài tốt cổ cầm, về mặt nghiêm trang nhỏ giọng nói: “Hát đi, tiễn tam lang đoạn đường.”

“Vâng.” Uyển Như nhẹ nhàng gạt đầu khảy dây đàn, nhìn phu quân đang lãnh binh ở dưới cổng thành đi qua Ứng Thành, dùng tiếng đàn khẽ run bắt đầu ngâm xướng ‘Tinh Trung Từ’ lần nữa, “... Sĩ vọng nhân, ngưỡng thiên trường khiếu, tráng hoài kích liệt... Đãi tòng đầu, thu thập cự sơn hà, triêu thiên khuyết!”

Binh lính thủ thành, tướng sĩ trong lúc hành quân đột nhiên nghe được tiếng hát du dương này cũng có chút kinh ngạc, đầu tiên là có chút cảm thấy không giải thích được, chờ sau khi nghe rõ lời nàng hát thì tâm tình lại bắt đầu dần dần kích động, đường đường là nam nhi bầy thước ai chưa từng nghĩ tới chuyện huyết chiến nói sa trường, kiến công lập nghiệp?

Có người thậm chí len lén nhìn thành lầu, chỉ thấy đứng bên cạnh chủ tướng là một tiểu nương tử động lòng người mặc y phục xinh đẹp, chải song hoàn búi tóc đáng yêu, cảm giác u mê ngây thơ.

Ca khúc kia đã ca xong, Tam Lang quân đã lướt qua Ứng Thành dừng bước nhìn lại, thoáng chốc, tiểu nương tử và hắn vừa đứng lúc bốn mắt nhìn nhau,

mặc dù chưa từng nói chuyện với nhau nhưng Uyển Như cũng có thể cảm thấy trong tâm mắt cực nóng này ẩn chứa thâm tình nồng đậm, lúc này mọi người cũng hoàn toàn tỉnh ngộ - thì ra là tam nương tử hát vì tiền đưa phu quân!

Khi hai người đang yên lặng nhìn nhau, Uyển Như chỉ cảm thấy mỗi một ánh mắt của Tiểu Dương rơi vào trên người mình đều âm áp, quyến luyến tràn đầy như thế, bất tri bất giác chớp mũi nàng chợt chưa xót, hai hàng nước mắt trong suốt ngay sau đó từ trong mắt chậm rãi chảy xuống.

Cho dù sau khi sống lại, Uyển Như từng thề sẽ không động tình với nam nhân, sẽ không tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của đối phương, giờ phút này, cũng không kiềm chế nổi trái tim phập phồng, tình cảm là chuyện rất khó kiềm chế, trong ngực như có một cái gì đó không rõ đang sắp lao nhanh ra.

Mà Tiểu Dương nhìn từ xa thấy nàng rơi lệ thì khẽ hơi nhếch môi, tay phải nắm quyền nổi cả gân xanh, rồi sau đó, hần đột nhiên giương trường thương trong tay lên, chỉ về phía ái thê đồng thời cao giọng: “Như Nương, đừng khóc, đừng buồn! Khí khái nam nhân tự lầy lừng, cho dù hy sinh cũng cười chấp nhận!”

Dứt lời, hần không khỏi lộ ra một nụ cười vô cùng rục rờ, cùng một thân khô giáp giao nhau, sau giữa trưa giữa ánh nắng rạng rỡ phát sáng.

Sau đó, Tiểu Dương thẳng người nhìn về phía hai ngàn quân sĩ sau lưng, học ca ca tuyên thệ trước khi xuất quân, trừng mắt vung cánh tay hô to: “Chúng tướng sĩ đừng quên sĩ nhục, đừng sợ gian khổ, chúng tướng sĩ ta cùng đồng lòng đồng tâm, thề trung thành! Nhưng hôm nay mạnh mẽ chấn động, liều mạng mang bốn vạn anh hùng hào kiệt gan dạ, ngàn dặm một đường chém Nhung Khẩu! Nghe lệnh! Xua đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta!”

Chúng tướng sĩ ngay sau đó giơ cao Trường Dao, cùng kêu lên gầm lên: “Đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta!”

Động tác của bọn họ rất đều, ánh đao lạnh lùng chói mắt, tiếng la đình tai nhức óc, xông thẳng lên trời! Cho đến khi bọn họ đi mất, một tiếng kia hình như còn quanh quẩn ở bên tai Uyển Như.

Nàng biết, mình lại động tình một lần nữa, không chỉ vì từng hành động của Tiểu Dương, cũng bởi vì tình cảnh này không có người có trái tim lạnh.

Khi Uyển Như giơ tay áo che mặt lau lệ thì nàng cũng nhận không được cảm giác chua xót trong lòng nữa, nước mắt như như bị cắt đứt rơi xuống từ từ thấm ướt váy.

Tiểu Húc đứng ở bên cạnh thấy đệ muội che giấu tiếng ngẹn ngào tử mĩ phân tích rất lâu, chỉ mơ hồ nghe được một câu nỉ non nói nhỏ: “Tam lang, thiếp chờ chàng trở lại. Bất cứ lúc nào, cho dù chỗ nào... Thiếp sẽ chờ chàng...”

Chương 22

Mẹ Con Thổ Lộ Tâm Tình

Thấy Uyển Như lộ vẻ xúc động, thương cảm như vậy, Tiểu Húc vẫn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc trước hẳn từng thảo luận với tam lang vấn đề đệ muội có ý định không tinh khiết hay không.

Hôm lại mặt, Tiểu Húc chính mắt thấy được đệ muội mặc hoa phục tay áo rộng, chải lấy búi tóc cao vút cài trâm hoa, tinh tuyền châu ngọc toàn thân quý khí, hôm nay, nàng không trang điểm, kiểu tóc đến y phục cũng để lộ ra một loại xinh đẹp, cảm giác dịu dàng, đẹp đẽ động lòng người làm cho kẻ nhìn không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Nữ tử như vậy sao có thể không có tâm cơ? Hiện tại xem ra, cho dù trong bụng nàng che giấu nhiều chuyện đó cũng là bởi vì hoàn cảnh nhà mẹ không tốt tạo nên, cũng sẽ không sẽ không làm gì trở ngại cho Tiểu gia cả.

Tướng phủ thế gia, phụ tử không thân cận, kẻ mẫu không hiền, đệ muội như hổ sói, tình cảnh như vậy nếu cũng có thể tạo nên đóa hoa thuần lương thì cũng chỉ là ngu ngốc mà thôi, Tiểu Húc chỉ có thể đi hoài nghi huynh muội bọn họ đến cuối cùng là người tài về ngoài đàn độn, hay vốn là ngu độn chỉ vì vận khí tốt đến nghịch thiên mới nở đóa hoa không lo.

Hôm nay chuyện này xong, đại ca thích chăm lo mù quáng cuối cùng có thể đưa ra nhận định, đệ muội Thôi Như Nương là một người biết tính toán, và lại nhân phẩm không tệ cũng có tình có nghĩa, xứng với đệ đệ.

Dù sao cũng là đã gả cho người rồi, ý định đều sẽ vây quanh phu quân, đệ đệ vừa khắp nơi săn sóc nàng sẽ không kim nôi, tất nhiên nàng cũng sẽ bánh ít đi, chỉ mong chờ tam lang sớm ngày đắc thắng trở về, vợ chồng đồng tâm hòa thuận vui vẻ sống qua ngày.

Tiểu Húc mong mỏi như thế, lại thấy sau khi Uyển Như bình phục tâm tình thì đeo mũ lên che mặt, ngay sau đó hẳn nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó cho hai binh sĩ đưa xuống thành lâu.

Đoạn đường này chạy chậm chậm ở bên trong, cho dù Uyển Như cách cái khăn che mặt cũng đã nhận ra vô số tầm mắt nóng hừng hực rình coi, trên công thành hát vang một khúc còn được Tiểu Dương nói lời ly biệt, lần này danh tiếng của Tiểu tam nương tử ai mà không biết?

Binh sĩ thủ thành không chỉ biết nàng, còn đặc biệt lộ vẻ xúc động: nghĩ Tam Lang quân là con trai ruột thịt của đại tướng quân, tân hôn chưa tới nửa tháng đã không thể không mặc giáp xuất chinh, hơn nữa là tiên phong vô cùng nguy hiểm! Tam nương tử thật đáng thương, cũng khóc đến thút thít rồi... Đều do Nhung Khẩu rất đáng hận!

Kiều thê xinh đẹp cứng rắn chào tạm biệt này, vậy mà Tam Lang quân còn hô lên: “Khí khái nam nhân tự lấy lòng, cho dù hy sinh cũng cười chấp nhận”!

Đây mới thật sự là hán tử ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh! Đây mới là tấm gương đáng giá noi theo!

Ảnh hưởng của nó thật to lớn, Tiểu Húc đưa mắt nhìn đệ muội rời đi, chỉ thấy nơi nàng đi qua lính trinh sát, chiến sĩ không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt càng thêm nghiêm trang, tinh thần khí khái càng phát ra tràn đầy...

Thân là chủ tướng chính hãn không khỏi cười nhạt, rồi sau đó chậm rãi nắm quyền, cắn răng thề: trận chiến này, nhất định phải dùng hy sinh nhỏ nhất để lấy thu hoạch lớn nhất - liều mạng mang bốn vạn anh hùng hào kiệt gan dạ, xua đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta!

Sau đó, Uyển Như trở về phủ tướng quân đang định lau mặt giấu nước mắt, lại có nô tỳ truyền lời nói Thanh Giang quận chúa cho mời, nàng vội vàng sửa sang lại áo đi chính phòng.

Vừa mới vào cửa, Uyển Như đã nhìn thấy bà bà (mẹ chồng) mặc Hồ phục cười tủm tỉm đi tới, một tay kéo cánh tay nàng đi vào bên trong, đồng thời còn thật nhiệt tình nói: “Công công (bố chồng) con đi trong doanh trại trấn giữ rồi, tam nương đến chỗ của ta đi.”

“Hả? Vậy, như vậy thì sao được ạ.” Uyển Như trực tiếp bị dọa đến khê nhêch miệng, tam nương tử nào có thể ở cùng một viện với công công đang tráng niên được?! Dù là công công không có ở đây cũng không thể được, hơn nữa, cùng ở mà nói, là muốn mình đi chính phòng? Đây quả thực quá kinh hãi rồi.

“Có gì không thể? Ở vùng biên cương không có nhiều quy củ như vậy.” Thanh Giang quận chúa vỗ nhẹ nhẹ tay lên lưng nàng, cười khuyên nhủ, “Chuyện hôm nay ta đều nghe nói, con làm rất khá. Năm đó khi còn chưa thành thân, ta và mẹ con cũng rất thân nhau, Như Nương có thể xem ta như mẹ ruột, ngủ cùng giường cũng có thể nói ít lời tri kỷ đúng không?”

“Sau khi con chào đời không bao lâu thì mẹ đã đi rồi, thường ngày có rất ít người nói tới bà ấy...” Nghe được bà bà (mẹ chồng) nói đến mẹ ruột mình, trong lòng Uyển Như đột nhiên mềm nhũn, thậm chí cũng thêm chút lòng hiếu kỳ về cuộc sống lúc mẹ ruột còn sống, rồi sau đó ỡm ờ bị Thanh Giang quận chúa kéo đến nội thất.

Quá khứ, mỗi lần Uyển Như gặp phải việc khó cũng sẽ suy nghĩ nếu như mẹ còn sống trên đời thì như thế nào, nếu như kế mẫu là mẹ ruột mình thì như thế nào, không nhịn được tự ti hối tiếc ăn năn hối hận, sau đó một lần lại một lần ở trong lòng miêu tả tướng mạo của mẹ, nhưng bà lại luôn mơ hồ không có hình dạng cụ thể.

Hôm nay, mẹ chồng lại nói từng có quan hệ thân thiết với mẹ nàng, mặc kệ bà ấy có lừa gạt hay không, Uyển Như cũng không khỏi động lòng. Hơn nữa, nàng cũng đoán ra mẹ chồng có nỗi khổ tâm, bà lo lắng cho mình nằm một

mình trong phòng thì tâm thần sẽ bất định, dù sao cũng là lần đầu đến vùng biên cương, mới gả tới đã gặp phải phu quân xuất chinh, sau đó có lẽ còn có chuyện giặc công thành.

“Cầm kỹ của mẹ con tương đối xuất chúng, không ngờ Như Nương con càng trò giỏi hơn thầy, còn biết rõ đạo lý như thế.” Thanh Giang quận chúa vừa kéo nàng ngồi xuống, trước khen đôi câu rồi sau đó lại nhẹ giọng khuyên nhủ, “Lần này tam lang đi cũng là hết cách rồi, con đừng oán nó, cũng đừng oán Tướng quân lòng dạ ác độc phái nó làm tiên phong, thân là binh sĩ Tiểu gia đây là trách nhiệm nó phải gánh vác...”

Khi hai người mẹ chồng - nàng dâu Tiểu gia nói chuyện thì ở thành thị chỗ Thôi gia cũng dấy lên gió lửa, Thôi Thứ Sử đỏ mồ hôi lạnh trán giữ quan nha sắp xếp các loại công việc phòng ngự, Trương thị thì ở hậu trạch cùng với Thôi Uyển Lan hoang mang sợ hãi cùng nhau gạt lệ, trong miệng hai người còn lẩm nhảm gì đó.

“Ta biết ngay nàng là đồ xui xẻo mà, trở lại chính xác không có chuyện tốt!” Thôi Uyển Lan lôi kéo váy mẫu thân mình cắn răng oán trách tỷ tỷ, sau đó lại đột nhiên đứng lên hoảng sợ mà nói: “Mẹ, chúng ta mau mau dọn dẹp bọc hành lý trở lại kinh thành thôi!”

“Cha con dặn dò không thể đi, vội vàng hấp tấp ra khỏi thành sẽ phá hỏng uy nghiêm của ông ấy, hơn nữa, trên đường cũng dễ dàng gặp phải kẻ xấu.” Trương thị khuyên can nữ nhi mình, lại ngẩng đầu liếc Thôi Văn Khang bên cạnh một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Chuyện lớn như vậy, rõ ràng trước phải thông báo với hai mẹ con ta một tiếng nhưng lại không nói, aizz!”

Một tiếng thở dài kia du dương uyển chuyển, trong đó mang theo khinh miệt lạnh lùng tiếc nuối, rõ ràng đang oán giận Thôi Uyển Như và Thôi Văn Khang quả thật không phải là ruột thịt của mình, một chút cũng không để mẫu thân và muội muội ở trong lòng.

“Nói thì có tác dụng gì? Còn không phải vẫn ở lại chỗ này ư. Nếu không có cách nào ra khỏi thành tránh né, không bằng đành hoàng đợi đừng gây thêm phiền cho cha.” Thôi Văn Khang cười nhạo một tiếng không mặn không nhạt đáp lại kẻ mẫu đôi câu.

Vốn không phải ruột thịt, bà không tốt với huynh muội ta, tại sao huynh muội ta lại phải để bọn người ở trong lòng?

“Sao ngươi lại nói chuyện với mẫu thân như vậy?” Thôi Uyển Lan thấy hẳn nói lời vô lễ bất kính, nhất thời xù lông, giơ chân trừng mắt bắt đầu chỉ trích.

“Ngươi đang nói chuyện với ta sao? Còn tự xem mình là em ruột?” Ánh mắt Thôi Văn Khang thoáng nhìn qua trên mặt kẻ muội, lạnh nhạt đáp trả, vừa nhìn về phía Trương thị khẽ khom người thỉnh cầu nói: “Mẫu thân vẫn nên dạy dỗ lại muội muội cho tốt, sau khi đến vùng biên cương càng không có quy củ, tương

lai nàng ra khỏi cửa, ngàn vạn lần đừng để người ta nói Thôi gia không biết dạy nữ nhi.”

Nếu thật sự làm hỏng danh tiếng nữ nhi Thôi gia, ở chỗ tông tộc sẽ không được chỗ tốt! Thôi Văn Khang nhìn kẻ muội bị chiều hư điều ngoa, trực tiếp lộ ra vẻ kinh thường, trong lòng thì may mắn muội muội mình đã xuất giá, cho dù danh tiếng Thôi Uyển Lan hư cũng không dính dáng tới trên đầu Uyển Như.

“Văn Khang, đây là muội muội của con đây!” Trương thị chê lời nói hãnh quá nặng, không nhịn được mở miệng bày tỏ bất mãn.

A, vậy khi nàng ta nói tỷ tỷ mình là đồ xui xẻo sao bà không ngăn cản lại? Thôi Văn Khang trực tiếp cười lạnh, thấy thế cũng không bình tĩnh đợi ở chỗ này an ủi kẻ mẫu, kẻ muội cũng không thân thiết với mình, liền tìm cơ rời đi.

Đầu óc nhanh chóng chuyển một cái, ngay sau đó hắn nói với Trương thị: “Mẫu thân, giờ phút này tứ lang Tiểu gia đang ở một mình trong thành, cha từng đồng ý chăm sóc đệ ấy, hôm nay khói báo động vừa lên cũng không biết đưa nhỏ này có thể hoảng sợ khó nhịn hay không, con phải đi chăm sóc, các người đợi ở trong nhà cần đóng chặt cửa cần thận để cháy, không cần đi ra ngoài.”

Dứt lời, Thôi Văn Khang xoay người rời đi - lý do đi thăm ấu tử nhà Tiểu hầu gia quá đúng lúc rồi, Trương thị hoàn toàn không làm gì hơn được, trong giờ phút này mặc dù không nỡ để người nam nhân duy nhất trong nhà rời đi nhưng cũng không thể không im hơi lặng tiếng.

Bà ta chỉ âm thầm hối hận mình buôn bán lỗ vốn, không nên bởi vì Uyển Lan khóc lóc kẻ lẽ mà để Thôi Uyển Như gả cho Tiểu gia, lần này hai tiểu tiện nhân kia có núi dựa càng phách lối, chờ cánh chim của bọn hắn dần cứng cáp khẳng định càng sẽ không đặt mình ở trong mắt!

Trương thị càng nghĩ càng giận buồn bực, không khỏi lôi kéo Uyển Lan thở dài nói: “Con của ta, con nên thu lại tính tình của mình một ít, mẹ chỉ mong chờ con có thể thuận lợi vui vẻ gả cho một nhà tốt, mong đợi Văn Viễn có thể có tiền đồ lớn...”

Trong khi mẹ đang khuyên bảo con thì Thôi Văn Khang đã lên ngựa ra rồi đi biệt viện Tiểu gia, diện tích nơi này không lớn, nhưng vào cửa chính là một mảnh đất trống rộng rãi, trong sân là đồng cỏ khô hình người đứng thẳng, dưới mái hiên bày đầy giá vũ khí đao thương, vừa nhìn là biết bố trí theo như thói quen võ tướng thế gia.

Lúc Thôi Văn Khang theo Tiểu Minh vào viện có chút nhất thời ngửa tay, nhìn giáo trường nhỏ của Tiểu gia càng muốn cùng so cưỡi ngựa bắn cung với cậu ấy, bộ xạ, không phải sang năm hắn chuẩn bị tham gia võ cử ư, bên cạnh cũng không có đối tượng cùng chung học tập tham khảo, nghĩ đến Tiểu tứ lang hắn cũng đã từng tập thử rồi nhỉ?

Chỉ là giờ phút này mới đến không tốt để mở miệng, hẳn chuẩn bị chờ thêm mấy ngày thân quen rồi nói.

“Tam ca đã nói Thôi đại ca trở lại, phòng khách đã chuẩn bị tốt.” Tiểu Minh vừa dẫn đường vừa nói: “Đi theo tiểu đệ vào nhà chính ngôi một lát, sau nửa canh giờ dọn cơm.”

Nói lý lẽ nên mời ca ca thông gia đi thư phòng ngôi một lát, nhưng giờ phút này trong phòng lại để sách quân sự không thể để người ngoài nhìn thấy được, Tiểu Minh chỉ đành phải mời Thôi Văn Khang đến chính đường.

Sau khi gồi xuống tán gẫu đôi câu, ánh mắt của Thôi Văn Khang không khỏi liếc về phía sách tùy ý để trên bàn ‘Thượng Thư’, một quyển ‘Lục Thao’. Tứ lang gãi gãi đầu, giải thích: “Đây là một lúc nhàn hạ tùy tiện xem, có sai người đi thư phòng lấy quyển khác tới.”

“Không cần thiết tới rồi, chỉ ngôi một lát thôi cần gì phải đi lấy sách?” Thôi Văn Khang vội vàng khoát tay, lại hiếu kỳ nói: “Ta chỉ có chút kinh ngạc, thi võ cử cũng cần xem ‘Thượng Thư’?”

“Hả, võ cử? Không, tiểu đệ không thi võ cử mà chuẩn bị khảo Tiến sĩ.” Tiểu Minh lắc đầu một cái, lại tùy ý lật trang sách ra chỉ vào câu “Thang Thệ” trong “Thượng Thư” cười nói: “Chỉ là, nội dung trong sách này đối với võ tướng mà nói cũng có chỗ dùng, ví dụ như hịch văn Thương Thang chiến Hạ Kiệt, đồng dục vô cùng có thể đưa tới những người nghe cộng minh, huynh trưởng trong nhà không có việc gì đi học dùng lời tuyên thệ trước khi xuất quân gào thét hai tiếng về phía vách, lần này chiến Nhung có lẽ cần dùng đến.”

“... Hả, sao?” Sau khi nghe xong, Thôi Văn Khang im lặng, Tiểu Minh là đi thi Tiến sĩ! Mà đặc biệt là huynh trưởng hẳn đang nói trong nhà là Tiểu Dương ư? Quả thật không thể tin được Tiểu Húc mang về mặt nghiêm túc cũng có thể làm ra loại chuyện này.

“Ha ha, nói đùa thôi.” Tự biết nói sai tứ lang cười gượng hai tiếng, lập tức đẩy ‘Lục Thao’ tới trước mặt Thôi Văn Khang đổi chủ đề, “Nghe tẩu tẩu nói Thôi đại ca chuẩn bị đi thi võ cử? Vào lúc này xem binh thư là thích hợp nhất.”

“Cũng tốt, cũng tốt.” Thôi Văn Khang cười nhận lấy sách tùy tiện lật xem, sau mới phát hiện ra là mình nhặt tiện nghi, sách ‘Lục Thao Long thao’ là Tiểu gia chuẩn bị cho tiểu bối, chỗ trống cực nhỏ trong sách viết không ít tâm tư bằng chữ tiểu Khải.

Nội dung chủ yếu trong sách là giảng giải chỉ huy quân sự và phương pháp sắp xếp binh lực, Thôi Văn Khang nhìn sơ qua một lần, lại thấy mơ hồ, không ít nội dung trong đó đối với một người vừa mới tiếp xúc binh thư chưa từng lãnh binh mà nói cũng chẳng hề có tác hướng tới việc khai sáng kiến thức.

Thử hỏi, đến một võ quan cũng không phải là người, thì làm sao đi suy nghĩ luận tướng, lập uy, lệ quân?

Nghĩ tới đây, Thôi Văn Khang có chút hoài nghi nhìn Tiểu Minh, tiểu thiếu niên này giống nhau dùng không được, nhìn hấn thì có ích lợi gì?

Vùi đầu vào xem sách, lật tới trang ‘tuyển tướng’, vừa nhìn vào “Bát Chinh⁽¹⁾” tuyển tướng tiếp xúc thông qua ngôn, từ, gian điệp, hiền vấn, tài, sắc, nan, tửu (nghiên cứu, lời nói, thử dò xét, đặt câu hỏi, tiền tài, sắc đẹp, khó khăn, rượu), rồi từ, biến, thành, đức, liêm, trinh, dũng thái (lời, thay đổi, trung thực, đạo đức, liêm khiết, trung thành không thay đổi, dũng cảm gan dạ, đáng vẻ.)

Trọng điểm trong trang sách phê chuẩn là năm chữ “Xem xét lại bản thân” .

Thôi Văn Khang đột nhiên giật mình một cái, lập tức nghĩ tới lời nói dối và uy hiếp thử dò xét ở cửa dịch quán của Tiểu Húc, Hồ Cơ trong sương phòng, rượu ngon... Người này, đến huynh trưởng của đệ muội cũng muốn dò xét?! Cho nên, ban đầu đối phương là ném Tạ Tuấn Dật vào trong thiên viện mặc kệ sống mơ màng, chính mình vượt qua khảo hạch thì được mời vào chủ viện do con trai trưởng Tiểu gia tiếp?

Vậy muội muội thì sao? Có phải muội muội cũng bị Tiểu gia ngoài sáng và trong tối khảo sát vô số lần hay không? Tuy Tiểu Dương không phải trưởng tử nhưng cũng là con vợ cả, vợ của hấn nhất định không thể chọn qua loa được.

Vội vàng cầu hôn, lập gia đình như thế, có phải chỉ để biểu lộ ra bên ngoài hay không? Nếu Tiểu gia thật lòng xem muội muội hấn là con dâu trong nhà, lần này Tây Nhung đột kích, bọn họ cũng sẽ bảo vệ nàng chứ?

Vừa nghĩ tới muội muội, Thôi Văn Khang có chút lo lắng không lý do, khi trong trí nhớ hấn thuở nhỏ lá gan của Uyển Như không lớn lắm, lần này dịch tấn công muội ấy có bị dọa tới khóc hay không?

Ghi chú:

1. Bát Chinh: đề cập đến tám loại thử nghiệm được tiến hành để xác định tài năng hay tám khía cạnh của cuộc sống.

Chương 23

Bày Trận Thủ Thành

Nếu muốn thấy Uyển Như đã chết qua một lần bị dọa đến phát khóc, đây rõ ràng là chuyện không thể nào, chỉ là quả thật cả đêm nàng ngủ không yên ổn.

Sau khi dùng cơm xong, Thanh Giang quận chúa bắt đầu chỉ điểm con dâu thân là thê tử nhà tướng môn phải làm thế nào với cục diện hôm nay, ví dụ như phải chỉ huy tôi tớ mang vật phẩm quý trọng niêm phong cất vào kho để vào hầm bí mật, ra lệnh cho những hạ nhân có sức khỏe luân phiên canh phòng, ra lệnh tất cả mọi người dọn dẹp bọc hành lý tùy thân để dễ dàng cầm lấy mà chạy

trốn, trong đó phải để lương khô, uống nước cho hai ba ngày, tiền tệ thậm chí kể cả vàng.

Còn cần sửa lại Hồ phục cho dễ hoạt động hoặc nam trang, không thể mặt y phục hoa lệ, tay áo rộng trường sam không dễ hoạt động cũng không được mang theo, Uyên Như gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó ở dưới sự chỉ huy của mẹ chồng nô tỳ mang y phục dụng cụ của nàng đến chính phòng.

Lúc này sắc trời đã tối chuẩn bị đi ngủ rồi, Uyên Như nở nụ cười giúp mẹ chồng cởi áo ra, trong lòng lại thấp thỏm không dứt: thật sự phải ngủ chung ư? Vừa mới gả tới là có thể thân mật với nhà chồng như thế này ư?

Cho đến khi nằm trên giường Uyên Như cũng còn có chút rơi vào trong sương mù, đang đề lên trái tim nhỏ đập thành thịch nhìn về khuôn mặt tươi cười của mẹ chồng bên ngoài, nàng không khỏi ngáy ngốc hỏi một câu: “Phải cởi xiêm y mà ngủ sao?”

“Đứa nhỏ ngốc, chúng ta cũng không phải tướng sĩ ở trên chiến trường, còn chưa tới tình cảnh kia.” Thanh Giang quận chúa trực tiếp cách chắn vỗ vỗ lưng Uyên Như, trấn an nói: “Nếu bên ngoài có chuyện lính thủ thành sẽ sớm cảnh báo, yên tâm to gan mà ngủ đi.”

Uyên Như cố gắng nở nụ cười, nàng không có cách nào nói đến chuyện Tây Nhung công thành như không có chuyện gì như mẹ chồng mình được, chỉ là nàng cùng nằm chung giường với quận chúa con vợ cả của anh em ruột với hoàng thượng thì cũng đã cảm thấy áp lực lớn rồi.

“Lại nói, ta và mẹ con đã từng ngủ chung giường như vậy.” Thanh Giang quận chúa lại giống như hiểu suy nghĩ của nàng, từ trong chăn vươn tay ra nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ của Uyên Như, “Để ta suy nghĩ xem, chuyện này hẳn là hơn hai mươi năm trước nhỉ? Tiên Bình Nhạc Quận vương phi luôn luôn hiếu thắng, mẹ con lại không học được chút gì, tính tình mềm yếu còn có chút nhát gan, luôn muốn ngủ cùng với một người mới bằng lòng ngủ.”

Thanh Giang quận chúa nói xong thì nở nụ cười, lại nói cho Uyên Như các chuyện lý thú trong khuê phòng năm đó, cuối cùng mới lôi kéo tay của nàng nhẹ giọng nói ra: “Dung mạo và giọng nói của con giống như A Oánh, trên tính cách cũng có chút bóng dáng của Tiên quận vương phi. Thật ra thì chiến trường bên này không có chút nào đáng sợ, mẹ và con chịu đựng qua mấy ngày là quen thôi, tương lai, con có thể giúp đỡ tam lang chèo chống một cái nhà...”

Nghe được mẹ chồng tự xưng là “mẹ”, Uyên Như không khỏi ngẩn ra, cách gọi thân mật này thật sự là cả hai kiếp cũng không có được một cách tự nhiên, sau đó lại nghe đối phương nói một chút chuyện vụn vặt về quản lý tài sản quản gia, đầu tiên là nàng có chút không giải thích được sau lại càng nghe càng cảm thấy âm áp.

Sống hai mươi sáu năm, không có một trường bối nào ngủ cùng giường với Uyên Như như Thanh Giang quận chúa, không ai giống như bà thay thế vai trò

người mẹ chỉ dạy cho Uyển Như những chú ý về việc cần làm, dĩ nhiên, thân là mẹ chồng nói những lời này cuối cùng tuyệt đối là vì lót đường cho con của mình.

Nhưng không thể phủ nhận, Quận chúa cũng cho Uyển Như một phần tình thương chân chính của người mẹ mà nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Hạnh phúc âm áp này tới quá đột ngột, làm trong lòng Uyển Như càng thêm nặng trĩu, trần trọc trở mình đến nửa đêm, mơ mơ màng màng ngủ nhưng vẫn không đợi trời sáng đã tỉnh.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của mẹ chồng bên cạnh, Uyển Như sợ kinh động đến đối phương cũng không có đứng dậy, chỉ trợn mắt nằm chờ đợi trời sáng hoặc thị tỳ gọi dậy.

Ở nơi này lúc mọi âm thanh yên tĩnh, trong lúc bất chợt không ngờ Uyển Như nghe được tiếng trống trận mơ hồ, trong lòng không khỏi căng thẳng bắt đầu nghiêng tai chú ý, chỉ nghe tiếng trống trận càng ngày càng nặng lại bỗng chốc dừng lại, ở nơi xa giống như lại truyền tới tiếng va chạm của kim loại.

Tiếng đồng chiêng leng keng vang dội, trong lòng Uyển Như cũng giống như bị người đánh, trái tim đập thình thịch thình thịch, không khỏi hoảng sợ đẩy chần ngồi dậy, đây là đang công thành?

Tuy nàng không biết chiến sự nhưng có nghe nói “Kích cổ minh kim⁽¹⁾ - kích cổ là vào, minh kim thì lui”, như vậy, giờ phút này tiếng minh kim vừa vang lên, là nói quân Tiểu gia đang lui lại?

Ôi, không thể lui, lui không phải là bị tấn công vào trong thành rồi sao?!

“Sao vậy?” Thanh Giang quận chúa chậm rãi mở mắt ra, nhìn Uyển Như đã ngồi dậy bộ dạng chuẩn bị rời giường mặc y phục, không khỏi hỏi.

“Mẹ, mẹ nghe xem, đánh chiêng rồi!” Uyển Như nâng cao giọng hoảng sợ nói xong câu kia, rồi lại nghe được nơi xa truyền đến một tiếng kích trống, nhất thời lúng túng.

“Giờ phút này sắc trời còn tối, ước chừng là Đại Lang đang dùng tiếng trống chỉ huy biến hóa trận hình, bình thường giữa ban ngày là dùng cờ quạt làm hiệu lệnh.” Thanh Giang quận chúa nửa chổng lên lời kéo Uyển Như, ôm nàng vào trong lòng ngực mình vỗ lưng nói: “Đừng sợ, ở quân thành nghe đến mấy tiếng này rất bình thường, nếu thật sự là phá thành thì người trông thành sẽ ra lệnh thôi liên tục. Lại tiếp tục nằm một lát nữa.”

“Như vậy sao...” Uyển Như ngượng ngùng cười một tiếng, ngượng ngùng nằm xuống ngủ một lát. Sau đó mới theo mẹ chồng đứng dậy, bồi đối phương bình tĩnh ăn cơm, phẩm trà, xem sổ sách, thêu hoa, nên làm gì thì làm vậy.

Nửa ngày trôi qua, Uyển Như cảm giác quả thật Thanh Giang quận chúa trấn định đến có chút không chân thật, bà cũng không lo lắng con trai thủ thành bị

tên lạc gây thương tích? Không sợ làm đứ con trai khác đang tiên phong lâm vào cảnh Nhung Khẩu vây khốn?

Tới giờ Thân, hình như ở cửa Tây Thành đã hành quân lặng lẽ, mẹ chồng nàng dâu đang đánh cờ trong đình bát giác ở vườn hoa, trong lúc bắt chốt, một đồng bộc mười ba mười bốn tuổi gấp gấp chạy tới chỗ hai người, hấn mới vừa khoanh tay khom người ở dưới bậc thang, Thanh Giang quận chúa đã lập tức thả con cờ khê phát tay để cho hấn tiến lên đáp lời.

“Người Nhung thương vong quá lớn, đã không thể không lui binh.” Đồng bộc tiến lên đây hành lễ sau đó không nói hai lời đã bắt đầu báo cáo tình hình chiến trường. “Đại Lang quân anh minh thần võ! Ngài ấy ra lệnh đào cái hố bẫy ngựa rộng rãi hai thước, sâu ba thước ở ngoài thành năm dặm, trong hầm chôn thương sừng hươu, cây bằng trúc, lầy cỏ và bụi đất phủ lên, tiên phong Nhung Khẩu xông về phía trước liền gặp hạn ngã bổ nhào, quân phòng thủ trong thành cũng tăng cường canh gác.”

“Hả?” Thanh Giang quận chúa không khỏi lộ ra nụ cười, có phần hào hứng để hấn tỉ mỉ nói tiếp.

“Chờ bọn hấn đến gần thêm chút nữa quân thủ thành mới ném xe đá nặng 80 cân xuống, một lần đập chết tới mười hai mười ba người! Bọn họ không thể không rút lui ra ngoài vây thành.” Đồng bộc áo xanh hơi đỏ mặt kích động không thôi, bởi vì thân là gia đình Tiểu gia mà cảm thấy vinh hạnh, nếu không phải giờ phút này đang tiến hành báo cáo cho chủ mẫu, hấn thiếu chút nữa hưng phấn đến hươ tay múa chân rồi.

“Rồi sau đó, Đại Lang quân bày ‘Tát tinh trận’ mệnh cho bộ binh đánh ra, chia một quân chia làm mấy chục tiểu đội, nghe thấy tiếng trống là tụ nghe thấy chiêng là tán ra, đội kỵ binh Nhung Khẩu vừa đến đã tán ra chia nhau gây hỗn loạn, sau khi Nhung Khẩu chia ra chúng ta liền tích lại công kia chỗ yếu kém, mấy lần biến hóa chia chia hợp hợp Nhung Khẩu đã choáng váng đầu, đội kỵ binh chúng ta lập tức từ mặt bên lộ ra, chém giết vô số tặc nhân!”

“Tát tinh trận” này thật ra thì cũng được gọi là “Bách điều trận”, là một loại thủ đoạn ứng đối kỵ binh rất hữu hiệu.

Tiểu phân đội do người bắn nỏ, trường đao, rìu dài, binh di chuyển và binh sĩ bình thường tổ hợp mà thành, đầu tiên là khoảng cách xa dùng sức mạnh bắn nỏ một vòng, sau đó trường đao rìu dài ra ta chém đui ngựa khiến quân giặc mất đi hành động, binh sĩ bình thường phân khởi giết địch, nếu có người vô cùng cường hấn thì do binh lính di chuyển am hiểu đột kích bổ sung vào.

Chuyện binh pháp này nữ quyền đều không quen thuộc, nhưng chỉ nghe đồng bộc thuật lại cũng biết Tiểu Húc chỉ huy thích đáng, thắng ngay trận đầu.

Thanh Giang quận chúa không khỏi nhỏ giọng đọc một câu “Nam Mô A Di Đà Phật”, âm thanh tuy nhỏ nhưng Uyển Như ngồi ở bên người bà lại nghe

được rất rõ ràng, nàng nhất thời hiểu không phải mẹ chồng thật sự không thèm để ý đến việc nhi tử xuất chinh, chỉ là bà phải bày ra tư thế vô cùng giữ bình tĩnh để trấn an từ trên xuống dưới Tiểu gia, Tiểu gia ‘ôn’ có thể ảnh hưởng đến khắp thành.

“VẬY, Nhung Khẩu lui còn có thể trở lại không?” Uyển Như thay thế mẹ chồng mở miệng, loại câu hỏi gấp gáp lại có chút ngốc này cũng chỉ có nàng nói mới thích hợp, tân nương vùng khác vừa tới quan tâm phu quân rất bình thường.

“Nghe nói, tạm thời sẽ nghỉ ngơi và hồi phục một hai ngày.” Đồng bộc áo xanh tiếc nuối lắc đầu nói: “Lần này đánh bại chỉ là một đội mũi nhọn trong đó của quân Nhung Khẩu, đợi đến khi tiếp viện đến hẳn là sẽ công thành lần nữa.”

Nói cách khác phía sau còn có đại quân sao? Uyển Như vặn khăn tay theo bản năng, không khỏi có chút thấp thỏm, giờ phút này là Tiểu Húc đang tiên phong nghênh chiến Nhung Khẩu, thân là tiên phong của Tiểu gia quân Tiểu Dương sẽ ở đâu? Chẳng lẽ, là chủ lực nghênh chiến Nhung Khẩu?!

Nghĩ như thế, trái tim Uyển Như chột lạnh thân thể nhất thời có chút như nhũn ra, nàng vừa mới phát hiện mình có chút động tình với Tiểu Dương, cũng không thể vừa động tình đã gặp phải bi kịch!

Khi nàng thấp thỏm không dứt lại không tìm thấy người hỏi thăm chỉ có thể ở trong lòng cầu thần bái phật cầu nguyện thì Tiểu Húc mới đại chiến một trận trở về trong doanh trại nghỉ ngơi, nhanh chóng ăn uống xong hẳn đứng dậy mở sơ đồ địa vực ra trước bắt đầu suy nghĩ.

“Một ngày một đêm, coi như là thời gian đám tam lang đến khe sâu rồi.” Tiểu Húc chỉ vào vị trí then chốt trên địa đồ khế cau mày, hỏi thân vệ bên cạnh: “Có tin tức nào mới truyền tới không?”

“Tạm thời không có.” Đối phương lắc đầu một cái, trầm giọng nói: “Bên kia sau giữa trưa có giao chiến, tin tức thì còn phải đợi thêm một hai canh giờ nữa.”

“VẬY tạm thời không suy tính tình huống của đệ ấy nữa, dù sao bên chúng ta đã đại thắng, có thể truyền ra tin tức rồi.” Tiểu Húc trầm tư một lát sau đó sai người truyền xuống mệnh lệnh mới này.

Trong ‘*Bình pháp Lý Vệ Công*⁽²⁾’ có câu: “Phu chiến chi thủ thắng, thử khởi cầu chi vu thiên địa, tại hồ nhân nhân nhi thành chi. Lịch quan cổ nhân dụng gian, kỳ diệu phi nhất dã. Tức hữu gian kỳ quân giả, hữu gian kỳ thân giả, hữu gian kỳ hiền giả...” (Phu quân đi đánh giặc, lần này hướng thiên địa cầu xin, quan tâm bởi vì người mà hướng tới làm trọn. Dùng lịch cổ nhân xem, kỳ diệu không phải chỗ đó. Trong lúc đó có quân của hắn, có người thân của hắn, có hiền giả (người có tài có đức) của hắn).

Trong lúc Tiểu Húc chuẩn bị tiến hành đồng thời điều quân và đưa tin cho người nhà, phái người ly gián thủ lĩnh và dừng sĩ dưới trướng Nhung Khẩu.

Trước lời đồn đãi thủ lĩnh Nhung Khấu không phải vì sinh tồn của bộ lạc mà xuất binh, ông ta chỉ muốn thay ấu tử báo thù mới ra lệnh dừng sĩ bộ lạc công thành, đây thuần túy là hành động điên cuồng lấy trứng chọi đá, trừ hi sinh vô ích cũng không có hi vọng gì, không chăm sóc cho cấp dưới thì thủ lĩnh như ông ta có ích gì?

Lời đồn đó nói, lần này thủ lĩnh Nhung Khấu xuất binh là bởi vì ấu tử qua đời không có dáng vẻ của người thừa kế, ông ta nghĩ căn cứ vào tình hình chiến đấu lựa chọn một người con dũng mãnh nhất làm thủ lĩnh, hai đứa con xung trận lên trước anh dũng đánh trận bất đắc dĩ mất mạng, có thể thấy được, cuối cùng người có thể làm thủ lĩnh không phải là người mạnh nhất, mà là người sống sót núp ở phía sau cùng...

Lời đồn khác lại nói, con trai lớn cố ý giựt giây đệ đệ chịu chết, hẳn có suy nghĩ đón lấy lợi thế khắp nơi...

Lại một lời đồn khác, bộ lạc Tây Nhung khác cô ý chờ bộ lạc này bại trận suy yếu thực lực sau đó sẽ thâm tóm, không bằng nên yên ổn bên trong trước rồi hãy bài trừ bên ngoài?

Các loại lời đồn đãi truyền theo bại binh dần dần lan tràn ở hậu phương Tây Nhung, nhưng mà, trước khi bọn họ đạt được thành công gây rối loạn trong quân địch, thân là tiên phong Tiểu Dương cũng đã xung đột vũ trang với đối phương rồi!

Ghi chú:

1. Kích cổ minh kim là một từ Hán Ngữ, ý là thời cổ lúc hai quân tác chiến thì dùng cổ (trống) và kim (chiêng) ra lệnh, kích cổ là tiến, minh kim là lùi.

2. Lý Vệ Công: Lý Tĩnh, (571 - 649) tên chữ là Dục Sư, người huyện Tam Nguyên Ung Châu (nay là huyện Tam Nguyên, tỉnh Thiểm Tây Trung Quốc), là tướng lĩnh và khai quốc công thần nhà Đường, một trong 24 vị công thần được vẽ hình để thờ phụng trong Lăng Yên Các và về sau từng đảm nhận chức vụ Tướng quốc. Ông có công diệt Đông Đột Quyết, Thổ Cốc Hồn, sau được phong làm Vệ Cảnh Vũ công nên còn gọi là Lý Vệ Công.

Chương 24

Quân Địch Đánh Bất Ngờ

Sau giữa trưa, khi đại quân Tây Nhung đang ngẩng cao chí chiến đấu xếp thành hàng đi về phía trước thì Tiểu Dương đột nhiên dẫn hai người thân vệ tập kích bất ngờ tới, từ mặt bên đi vòng tiến tới gần hành quân trong đoàn ngựa thò Tây Nhung.

Bởi vì trên đường thăm thực vật thưa thớt, rất nhanh bọn họ sẽ bị người phát hiện tung tích, một đội trưởng của quân Tây Nhung giơ tay quát lên: “Nhìn, Đại

Tề phái tới lính trinh sát thăm dò tình hình địch, người đâu, theo ta đi bắt tra hỏi!”

Nhất thời, trong đội ngũ nhảy ra một tiểu đội mười người đuổi theo đám người Tiểu Dương.

“Đừng quá nhanh, dụ địch.” Tam lang nhỏ giọng hạ lệnh quay đầu ngựa lại chạy vượt lên đầu, cách xa không tới một dặm thì hấn đột ngột xoay người giương cung bắn ra một mũi tên, mũi tên bốn thạch bắn ra nhất thời xuyên qua áo giáp của tiểu đội trưởng Tây Nhung, người này rớt xuống ngựa lập tức bị mất mạng.

Binh sĩ theo gã nhất thời cả kinh, còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, Tiểu Dương lại giương cung lần nữa, hai người thân vệ theo hấn đồng thời giương cung nhanh chóng một kích, tên xuyên tim giết ba người.

Người Tây Nhung đứng nhìn thấy từ xa nhất thời giận dữ, trực tiếp đưa ra hai ngàn người cưỡi ngựa đuổi giết tới, ba người Tiểu Dương cưỡi Lương Câu chạy nghìn dặm vừa cưỡi vừa chiến, một khi cự ly xa hơn một chút với tính mạng không đáng lo sẽ giương cung bắn nhanh, lặp lại như thế mấy lần trong lúc vô tình Nhung Khẩu đã bỏ mạng hơn mấy chục người, người thủ lĩnh dần dần sinh ra chút dự cảm không rõ ràng, lưỡng lự cưỡi ngựa không tiến.

“Ha ha, tặc tử e sợ rồi!” Tiểu Dương cũng kéo dây cương, nghiêng đầu cùng đồng bạn cùng nhau cười đùa, lại cất giọng khinh thường nói: “Hừ, còn dám tự xưng dũng sĩ, ngay cả ba người chúng ta họ cũng không làm gì được!”

Dứt lời, hấn thậm chí thúc ngựa giơ roi vọt thẳng người tới đội quân Tây Nhung, đội mũi tên đối phương ùn ùn bắn tới lại đột ngột quay người vọt lên phía trước trốn.

Sau khi trải qua hấn lặp lại liên tục khiêu khích như thế, nhất thời khơi dậy khát máu trong người Nhung, một đám dũng sĩ cũng kiềm chế không nổi nữa kích động muốn rút gân lột da đám người Tiểu Dương, vốn không am hiểu binh pháp chính bọn họ không để ý cái gì chiến lược với không chiến thuật, trực tiếp mắng tùy tiện điều khiển khoái mã chạy nhanh đến, vừa truy đuổi vừa bắn tên.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, đột nhiên tới gần một chỗ khúc quanh, người Tây Nhung nhìn thấy mưa tên sẽ bắn tới sau lưng ba gã thám báo này thì bọn họ lại đột ngột kéo dây cương nhảy sang hai bên đường!

“Phía trước có bẫy, mau mau lui về phía sau!” Trong hai ngàn người Tây Nhung có một người có đầu óc thanh tĩnh thấy tình cảnh này nhất thời hiểu mình trúng mai phục, muốn quay người rút lui, lại bị người không rõ tình trạng phía sau chặn lại đường lui của mình, có người thậm chí bởi vì quán tính mà chạy nhanh về phía trước.

Nhung vào lúc này, một đại đội Huyền Giáp kỵ binh của Tề quốc đột ngột xuất hiện ở chỗ đường rẽ trước mắt bọn hấn, 500 người bắn chia làm ba vòng ở

nơi cách chỗ này 150 bước thay phiên nhau bắn ra hơn một ngàn mũi tên, có người lọt lưới thì bị núp ở hai bên đường, năm mươi Thần Xạ Thủ lấy mũi tên bắn chết từng người một.

Trong thoáng chốc, trong vòng nửa dặm tiếng động lớn tiếng ngựa hí, tiếng kêu gào nổi lên bốn phía, mùi máu tươi nồng đậm dần dần khuếch tán lan tràn ở trên trời...

Sau khi hai ngàn binh lính Tây Nhung không có người nào có thể đứng thẳng người được nữa, hơn mười vị tiên phong Đại Tề lập tức xách đao theo thứ tự quét sạch thành quả, khi gặp những kẻ địch còn hơi thở thì sẽ chém thêm cho một đao ở cổ, còn có người cúi người chuẩn bị cắt lấy lỗ tai đối phương bảo tồn tỏ vẻ chiến tích.

“Được rồi, đừng kéo dài.” Tiểu Dương giục ngựa nhảy ra từ trong bụi rậm bên cạnh cây khô, lạnh lùng nâng trường thương lên cao hét lớn một tiếng, “Rút lui!”

Ngay sau đó, hấn ra lệnh cho người giữ bát kỳ nâng lên lá cờ màu đen, ý bảo hơn năm trăm tên phục binh này theo mình đi vào lối khác của con đường nhỏ, mang theo trống cổ lặng lẽ chạy về phía cánh sau trong quân Tây Nhung.

Thân vệ Tiểu gia lướt qua bãi đất đầy thây khắp nơi này theo Tiểu Dương, nhớ tới chiến lược của chủ tử mình sắp xếp, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tôn kính sùng bái, “Lần đầu tiên chọc cho người ta đi vào chỉ là thắng lúc đánh bất ngờ, đánh úp vớt chút ít cá tôm, phục kích trí mạng chân chính cũng là liên hoàn khẩu - mấy trăm hơn ngàn người cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của chúng ta.”

Ban đầu Tiểu Dương nói như vậy với hơn hai ngàn lính tiên phong cưỡi huyền kỵ (ngựa đen), có vài người lại không cho là đúng, cho là hấn giọng điệu quá lớn.

Bọn họ cưỡi huyền kỵ là quân tinh nhuệ kỵ Tiểu gia không giả, nhưng người Tây Nhung từ trước đến giờ am hiểu cưỡi ngựa bắn cung hơn binh lính Đại Tề, tại sao Tam Lang quân lại cảm thấy giết mấy ngàn địch là chuyện rất dễ dàng? Trước khi xuất chinh, hấn cũng chỉ làm Phó tướng tiên phong mà thôi.

Mới đầu, những Huyền Giáp kỵ sĩ này chỉ bởi vì đưa tiễn ở cửa thành mà kích thích tràn đầy lòng hăng hái, trong kích động đi theo Tiểu Dương tập kích bất ngờ cả đêm, cũng bởi vì quân lệnh không thể trái mà nghe theo phân phó của hấn mai phục, nhưng sau đó thấy Tiểu Dương chỉ có ba người mà thật sự đưa Nhung Khẩu tới trúng mai phục, hơn nữa dẫn mọi người không bị gì giết chết hai ngàn người, lúc này bọn họ mới chân chính tâm phục khẩu phục.

Giờ Thân canh ba, đại quân Tây Nhung chạy chậm chậm một bước ở phía sau rút cuộc đã đi đến đường rẽ nơi khe sâu đó, từ xa đã thấy trên đất ngồn ngang thi thể bằng hữu thân thích của bộ lạc mình.

Tình trạng chết của bọn họ cực kỳ thảm thiết, mặt mũi sợ hãi, mưa tên cắm đầy thân thể, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn đất cát, khoanh khắc đó, tiếng vó ngựa của đội quân còn hù dọa năm sáu con đại bàng đang ăn thịt thối rữa...

Gặp tình hình này, không ít binh lính Tây Nhung hận đến cặp mắt đỏ lên, thủ lĩnh bộ lạc cũng đau lòng không thôi, lập tức chuẩn bị đi lên trước truy kích người mai phục.

“Khả Hãn, phía trước có lẽ có người mai phục!” Mưu sĩ Tây Nhung đứng từ xa nhìn địa hình, cảm giác một ít con đường hẻm núi phía trước có chút khiếp người, không thể nói chính xác người mai phục chạy trốn về phía trước, hay vẫn tiềm phục ở nơi đó.

“Người đâu, đi dò thám đường.” Vị Khả Hãn một lòng vì báo thù cho ấu tử này thấy thế cũng có chút chần chừ, liền án binh bất động phái một tiểu đội binh lính đi xuyên qua hẻm núi.

Người mai phục phía trên hẻm núi tất nhiên cũng không ngu ngốc, thấy hơn mười người đối phương thận trọng phóng đi qua nhưng cũng không lên tiếng, án binh bất động chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Trong lúc bất chợt, tiếng trống phía sau binh lính Nhung Khấu vang lên, tiếng vó ngựa vang như sấm gào thét liên tiếp! Ngay sau đó, Tiểu Dương dẫn dắt 500 huyền kỵ như gió bay điện chớp phi nước đại tới, đội không ngựa phía sau kéo nhánh cây làm bụi đất nổi lên cuộn cuộn, giống như hơn mấy ngàn người đang đánh tới quân giặc.

Đồng thời lúc đó, hai bên cánh binh lính Nhung Khấu cũng xuất hiện kỵ binh Đại Tề trang bị mũi tên, một ngàn người này đang thúc ngựa chạy trốn trong khoảng cách quá gần, mũi tên bắn ra trong khoanh khắc bắn chết một đám người Nhung Khấu.

Binh lính Nhung Khấu sắp hàng chỉnh tề ở giữa đường nhất thời đại loạn trận hình, không ít chiến mã bị giật mình vọt nhảy lùi lại không hề nghe theo sự sai bảo của kỵ sĩ nữa, huyền kỵ Đại Tề càng thêm bắt lấy thời cơ quấy rầy hai cánh, thỉnh thoảng chạy băng băng phía trước công thỉnh thoảng nhanh chóng rút lui tránh né truy kích. Đồng thời Tiểu Dương dẫn theo “đại quân” phía sau cũng sắp tới tập kích bất ngờ, đám người Nhung Khấu không khỏi tâm loạn như ma, đúng vào lúc này, tiểu đội phía trước dò đường bấm báo con đường này có thể đi qua, nhất thời Khả Hãn thở phào nhẹ nhõm, hạ lệnh 5000 binh lính đi phía sau, còn lại ba vạn người nhanh chóng đi tới.

Khi đại quân Tây Nhung đi được một đoạn thì phía trên hẻm núi có đá, cây lớn lăn xuống rầm rầm, đập bị thương một số người, ngay sau đó, bọn họ lại cảm thấy hình như trên đỉnh đầu có mưa đen rơi xuống, trong lúc đang nghi ngờ thì những mảnh vải được đốt lửa rơi xuống, vật ấy dính nước đen càng không thể dập tắt, trong khoanh khắc, không ít binh lính Nhung Khấu hóa thành người lửa.

Khi bọn hấn đang dập tắt ngọn lửa lại không chú ý nâng lá chắn chắn mưa tên do hai trăm binh lính Đại Tề bắn phía trên hẻm núi, một trận mưa từ phía trên trút xuống...

Phía sau, Tiểu Dương dẫn 1500 người trong cùng một lúc ngay mặt ngăn cản 5000 binh lính ở phía sau của đối phương, binh lực cách xa nhưng cũng không có ý hấn sẽ gặp thất bại, bởi vì, phe ta không bị thương chút nào và lại tinh thần dâng cao, đối phương lại sĩ tốt tán loạn hoảng sợ hoảng hốt.

Huyền kỵ vẫn dùng mũi tên làm thủ đoạn chính, trước sau tập kích bất ngờ như gần như xa cần giết Nhung Khẩu, từng chút một mài mòn sinh lực của bọn họ, sau khi mũi tên tiêu hai sạch, nhân số ở hai bên đã gần gần ngang nhau.

“Vút bỏ tên! Giơ đao! Giết!” Tiểu Dương nâng cao trường thương xung trận lên trước vọt vào trong đội ngũ Nhung Khẩu, những người này, vốn là bằng hữu cùng chiến đấu, chỗ trận chiến ở hẻm núi gào khóc hoảng sợ khác thường, mà Tiểu tam lang đi theo phía sau dũng sĩ Đại Tề cũng là luân phiên đánh đầu thắng đó không gì cản nổi...

‘Lãnh binh khí chiến tranh là hai bên cùng đứng trên mặt đất mặc giáp đánh nhau, lấy độ sắc bén đọ sức quyết định thắng bại. Cho dù bao gồm các hình thức chiến tranh ở hiện đại, giai đoạn sau đều hầu như phải đi vào trận địa quân đội tác chiến mới có thể hoàn thành chiến dịch.’

Trong chiến đấu cận thân, trong đầu Tiểu Dương bất tri bất giác lại thoáng hiện ra câu nói kỳ quái kia, hấn tạm thời gác lại, anh dũng khác thường dẫn dắt cấp dưới chém giết, sau khi giết hết Nhung Khẩu đang đối chiến với mình, hấn thậm chí còn dẫn mọi người bắt đầu truy kích đội quân Tây Nhung đã đi qua được hẻm núi kia.

Ở chỗ con suối cạn cách hẻm núi không xa phía trước, sau khi tách ra ba trăm huyền kỵ cũng chuẩn bị trống, bọn họ vừa nhìn thấy binh lính Nhung Khẩu đến gần thì kích trống lên, mà Tiểu Dương cũng phối hợp chặt chẽ kích trống giả bộ truy kích, tượng trưng nâng cung bắn tên đuổi giết.

Nhung Khẩu gần như sinh ra tê liệt dũng cảm đều cảm giác bị thất bại, lần nữa hoài nghi phía trước có mấy vạn phục binh, thấp thỏm chần chừ không tiến thậm chí bắt đầu quát mắng, đẩy nhau.

Tiểu Dương nhân cơ hội lại mang binh quấy rầy một lần, giết hơn mấy trăm người mới hài lòng đánh chiêng lui bước. Đợi khi đại đội Tây Nhung dàn xếp lại bắt đầu cắm trại thì đã qua hoàng hôn, gần bốn vạn đại quân còn dư lại người vền vền hơn hai vạn người và lại hơn phân nửa mang vết thương.

Giờ phút này, bộ phận bại binh bị Tiểu Húc đánh tan đã cùng hội hợp với người mình, mang theo đó là tin tức ly gián sẽ lan tràn khuếch tán trong đội quân Nhung Khẩu.

“Truyền lệnh xuống, ban đêm nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai gần tới lúc trời sáng chúng ta đánh bất ngờ một lần nữa, ừ, một lần cuối cùng, cụ thể thời cơ đợi

ta suy nghĩ.” Tiểu Dương vuốt cằm suy nghĩ, sau đó hạ lệnh với Phó tướng, “Giờ Mẹo xếp thành hàng, giờ Mẹo canh ba đánh tới. Lần này do huynh lãnh binh, ta nói trước chỉ đi thử xem có thể chém giết đại tướng đối phương hay không, giờ dần lập tức rời đi.”

Nghĩ đến đây, trong đêm nay chắc chắn người Tây Nhung lo lắng hãi hùng ngủ không yên ổn, luôn đề phòng đánh lén, đến lúc trời tờ mờ sáng lại sẽ bởi vì không gặp phải đánh bất ngờ mà thờ phào một cái, giờ Mẹo canh ba đúng lúc bọn họ ăn cơm, chờ xuất phát, lúc này công kích có thể đâm kia chưa chuẩn bị sẵn sàng!

“Huynh định một người một ngựa đánh lén trại địch?” Phó tướng Từ Hằng Ninh kinh ngạc hỏi, sau đó thấy Tiểu Dương gật đầu hẳn quả quyết cự tuyệt nói: “Không được, quá nguy hiểm!”

Từ Hằng Ninh này là được Tiểu lão tướng quân một tay đề bạt lên, cũng có thể nói hẳn là cùng nhau lớn lên với Tiểu Dương, Tam Lang quân đối với hẳn mà nói không chỉ là cấp trên, mà còn là bằng hữu có ý nghĩa lớn.

“Yên tâm, ta sẽ không tới quá gần, phục kích không được ta sẽ rút đi.” Tiểu Dương vỗ vỗ dây cung lục thạch tầm bắn trên 400 mét kia, sau đó vừa cười nâng tay trái lên phủ lên ngực, “Trong lòng có một giọng nói đang nói cho ta biết, phải đi ‘ấn núp đánh lén’, nếu có cơ hội là trực tiếp giết chết thủ lĩnh bộ lạc kia.”

“Đánh lén? Chỉ dựa vào tài bắn cung mười phát bốn không trúng của huynh?” Từ Hằng Ninh im lặng, thiếu chút nữa đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, lên tiếng cự tuyệt lần nữa, “Kế hoạch ấn núp đánh lén có thể làm, nhưng người chấp hành không thể là huynh - tự lão tử đi cũng mạnh hơn huynh đấy!”

“Huynh không biết cái gì gọi là ‘Ba ngày không gặp, phải lau mắt mà nhìn’ sao?” Tiểu Dương lắc đầu một cái không chấp nhận đề nghị của đối phương, chỉ khoe mình, “Hôm nay ta xuất chiến bắn bách phát bách trúng đấy!”

Dứt lời, Tiểu Dương trực tiếp lấy thân phận chủ tướng ra lệnh: chuyện này không cần bàn lại, cứ quyết định như vậy!

...

Trong chớp mắt, Tây Nhung quấy nhiễu biên cảnh đã trôi qua năm ngày, đối với chiến sĩ mà nói đây là thời gian cực nhanh, đối với Uyển Như ngồi ở nhà chờ đợi phu quân an toàn trở về mà nói, lại giống như là đang sống qua ngày đoạn tháng.

Ngày hôm đó sau giữa trưa, bên ngoài hai cửa phủ tướng quân đột nhiên truyền đến tiếng hoan hô, Uyển Như vội vàng sai người dò thăm, ngay sau đó biết được Tiểu gia quân đại thắng, toàn bộ Nhung Khẩu tan tác lui binh!

“Vậy Tam Lang quân đâu? Trở lại chưa?!” Nàng mang vẻ mặt mong đợi đứng lên, thiếu chút nữa trực tiếp níu lấy tay tỳ nữ hỏi thăm.

“Trở về, giờ phút này đã ở trong viện, chỉ là...” Tiểu Đường do dự một chút, sau đó mới hồi đáp, “Giờ chắc đang ở tiểu thư phòng.”

“Tiểu thư phòng?!” Uyển Như mặt kinh ngạc, tiểu thư phòng không phải là đông sương phòng trong viện tử này sao? Cũng vào trong viện lại lén lút lút lút không thấy mình ngược lại đi nơi khác, đây là vì sao?

Nàng vội vàng ra khỏi nội thất chạy vội tới ngoài cửa, lại tận mắt thấy đến bốn đồng bộc hợp lực mang một thùng máu lớn đi ra từ trong thư phòng!

Chương 25

Tắm Rửa Sau Chiến Đấu

Nhìn thùng máu mang mùi tanh xông vào mũi làm cho buồn nôn, Uyển Như đang xuống bậc thang nhất thời lão đảo một cái, Tiểu Đường đi theo bên người lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, lúc này mới không gây ra thảm kịch.

Hai người ổn định thân hình, Tiểu Đường đột nhiên cảm thấy trên cánh tay mình có chút khác thường, cúi đầu nhìn lại phát hiện cánh tay tam nương tử để trên tay mình đang run rẩy, nàng vội vàng bổ sung nói rõ: “Nghe nói Tam Lang quân tự mình đi vào, nghĩ lại cũng không có gì đáng ngại.”

“...” Uyển Như yên lặng nhìn nàng một cái, thậm chí chọc: chuyện quan trọng như vậy không nói sớm! Ta còn tưởng rằng hửn bị sơ suất gì bên ngoài nữa!

Chỉ là tin vĩa hè không thể tin, nhẹ nhàng vén tay áo váy ngắn Uyển Như trực tiếp bước nhanh xông về tiểu thư phòng, chưa từng nghĩ vừa tới cửa nàng đã bị hai đồng bộc đeo bội đao cản lại.

“Nương tử chờ vội, đợi chúng ta báo một tiếng.” Tiểu Thập Nhị mặt tròn mắt nhỏ khách khí nói xong, thân thể chặn cửa không chút nào có ý cho vào.

“Chính ta ở trong viện nhà mình muốn nhìn phu quân mình còn cần phải được người đồng ý?” Uyển Như trợn mắt nhìn, nếu không phải nể đối phương đi theo hầu hạ bên cạnh Tiểu Dương thuở nhỏ, nàng thậm chí có kích động muốn vô cùng không khách khí rống một câu “Cút qua một bên”.

Con cợn không phát uy xem ta là mèo bệnh à? Trượng phu từ trên chiến trường trở lại thân là thê tử thì không thể đi xem trước được hả?!

Con giận xông thẳng tới đầu Uyển Như, khoảnh khắc này nàng lại tỉnh táo lại, rốt cuộc ý thức được tiểu thư phòng thật ra thì cho tới bây giờ chưa bao giờ vì mình chân chính mở ra, lúc trước là Tiểu Dương cùng với nàng ngày đêm làm bạn nhưng chưa bao giờ từng mang nàng đến thư phòng, sau đó hửn lãnh binh xuất chinh tiểu thư phòng trực tiếp do tâm phúc dọn dẹp khóa lại, ai cũng không thể vào.

Có thể thấy được, tam nương tử chưa từng lấy được sổ sách và chìa khóa các phòng kho thật ra thì cũng chỉ cái tên để trang trí, cho nên nàng ở nơi này năm ngày chỉ có thể không có việc gì cùng đánh cờ với mẹ chồng, tán gẫu, rồi dọn dẹp tư kho cũng là đại quản sự Tiểu Trung, Tiểu Nghi toàn quyền xử lý, thế tử như mình hoàn toàn không nhúng tay vào.

“VẬY NGƯỜI NHANH ĐI HỎI MỘT CHÚT ĐI, TA CHỜ.” Uyên Như âm thầm nắm quyền chậm lại âm điệu, vẫn vẻ mặt nóng nảy bộ dạng thấp thỏm.

Tình thế bức người không thể không thối lui, nàng quả quyết bỏ qua quyết định tự mình tung chân đá cửa, thử nghĩ, đến quyền quản gia cũng không lấy được lại đi tìm lo lắng và cuộc sống cứng rắn với nô bộc trong gia đình?

Uyên Như đột nhiên ý thức được mình ở trên công thành nhìn Tiểu Dương xuất chinh trong lòng nhiệt huyết dâng trào, nhưng này cũng không có nghĩa là đối phương cũng thật lòng như nàng, hoặc là nói, Tiểu tam lang thoát nhìn như là đối với nàng tình chân ý thiết, mà dù sao thời gian chung đụng không lâu, trên hành động hẳn còn chưa tỏ vẻ tuyệt đối tin tưởng và tôn trọng người vợ cả là mình đây.

Nghĩ tới đây, Uyên Như thật sự muốn cho mình một bạt tai, rõ ràng đã bị thiệt trên thân nam nhân rồi, sao lại có thể nhanh chóng buông phòng bị với hắn nhanh như vậy?

Thông qua Tiểu Dương lấy được quyền quản gia, tiền tài còn có tiền đồ của ca ca, đây mới là quan trọng nhất! Trút xuống toàn bộ tâm tư của mình lên trên người nam nhân này không phải lẫn lộn đầu đuôi sao?

Cho dù là Tiểu Dương thật lòng với mình, nhưng đường còn dài lắm, ai biết sẽ không có oanh oanh yến yến nào quyền rũ hẳn chứ?

Thôi Uyên Như khẽ rũ mắt, điều chỉnh tâm trạng cảnh báo mình: gặp dịp thì chơi thôi, có thể đưa tình cảm vào nhưng ngàn vạn đừng đùa mà thành thật thay đổi toàn bộ thật lòng!

Ngay lúc nàng hoàn hồn, Tiểu Thập Tam đen gầy mắt to bước nhanh ra từ trong thư phòng, cung kính nói: “Nương tử mời vào, Tam Lang quân ở trong buồng lò sưởi.”

Uyên Như theo hắn vào phòng giương mắt đảo qua thư phòng không có duyên đi vào này, cũng không thấy có gì đặc biệt, không có gì hơn chỉ là cái bàn to lớn, ghế chân cao có tay vịn dựa lưng, giá sách..., ngay sau đó nàng đi tới phía sau nệm tua cửa, Tiểu Thập Tam lại trực tiếp đi vào bên trái thư phòng dựa vào bàn, nhanh chóng bưng lên một chậu gỗ che che giấu giấu đi ra ngoài.

Lòng hiếu kỳ không nhỏ, Uyên Như mắt liếc trộm, nhất thời da đầu tê dại một trận, trong chậu này là một bộ áo giáp đen lộ ra nâu thẫm, phía trên dính đầy vết máu khô khốc.

Dưới sự kinh hãi nàng như đi trên mây mơ hồ đi vào buồng lò sưởi, vừa nhắc mắt vừa lúng túng, Tiểu Dương thân thể trần truồng ngồi ở trong một chậu đồng lớn đang tắm rửa!

Tuy hai người họ là phu thê, nhưng cũng chưa từng lỡ thể gặp nhau giữa ban ngày như vậy. Nhất thời Uyển Như gặp phải vấn đề khó, rút cuộc là bước nhanh về phía trước cẩn thận ngó ngó để bày tỏ quan tâm, hay che mặt giả trong sáng thối lui khỏi buồng lò sưởi.

Được rồi, thật ra thì cũng không để Uyển Như suy tính nhiều, bởi vì Tiểu Dương ngồi đối diện cửa phòng đã cười gật đầu chào nàng.

“Chàng bị thương?” Uyển Như bước nhanh đi lên phía trước, nhìn Tiểu Dương ân cần hỏi: “Lúc nãy thiếp thấy một chậu máu lớn được đưa ra ngoài...”

“Không có, trên người có chút bẩn nên tắm rửa.” Tiểu Dương cười cười nửa chống người lên giờ tay lên muốn kéo Uyển Như đi đến bên cạnh mình, “Chỉ không muốn cho nàng trông thấy mới lén lén lút lút đến bên này, không nghĩ tới vẫn bị tóm, thật sự là lợi hại hơn cả Nhung Khẩu!”

“Đây không phải là vết thương sao?” Uyển Như không có phản ứng với sự đùa giỡn của Tiểu Dương, chỉ liếc mắt một cái rồi đưa tay chỉ vào vết máu dài hai tấc trên khuỷu tay hắn, không khỏi tức giận oán trách, “Tại sao để thấm nước! Cũng không băng bó một chút.”

“Vết thương nhỏ mà thôi, nàng đừng lo lắng.” Tiểu Dương không sao cả lắc đầu một cái, trực tiếp chỉ vào phù thạch màu xám trắng bên trong giá gỗ: “Nhu Nương, vì ta đâm lưng một chút.”

“Tốt, thuận tiện để thiếp kiểm tra rút cuộc chàng có bị thương không.” Uyển Như duỗi tay phải mức đầu tắm đi vòng qua bên người Tiểu Dương, đang muốn lấy phù thạch trong tầng hai giá gỗ để chà lưng, lại đột nhiên bị hắn nắm lấy cổ tay trái.

“Nơi này bị thương.” Tiểu Dương trực tiếp kéo lấy bàn tay nhỏ bé của vào trong nước, đề lên “nơi nào đó” nơi bị thương được nói đến trong miệng, liếc qua miệng uất ức nói: “Nhấn nhện mấy ngày rồi nó rất đau lòng, muốn tìm cơ hội khóc lớn một trận.”

“A!” Uyển Như bị hắn kéo đột ngột như vậy, cả thân thể nhất thời nghiêng thiếu chút nữa rơi vào trong bồn tắm, nàng vội vàng ném phù thạch dùng tay phải chống dọc theo bồn ổn định bước chân, nhưng cô tình mặt không khỏi phải nhìn xuống, vừa vặn đối diện “vật nào đó” của Tiểu Dương.

Nhìn vật nửa ngẩng đầu đang muốn diêu vũ dương oai, gò má nàng nhất thời ằm ằm một cái sung huyết đỏ bừng.

“Này, giữa ban ngày, chàng... Chàng định làm gì?” Uyển Như ra sức rút tay lui về phía sau, nghĩ thâm phu quân mình cũng không thường lui tới trong quán bụi hoa như Tạ Tuấn Dật, sao vào lúc này lại gan lớn đến muốn tuyên dâm giữa

ban ngày chứ? Hơn nữa còn là bồn tắm? Đây cũng quá khiêu chiến sức chịu đựng của nàng rồi.

“Aizzz, đấm lưng, đấm lưng thôi.” Tiểu Dương thấy nàng xấu hổ giãy giụa ngay sau đó liền buông lỏng tay, hơn nữa di chuyển ra phía trước lộ sau lưng ra trước mắt Uyển Như.

“Quấy phá!” Tiểu tức phụ bĩu môi liếc hán một cái, sau đó từ trong chậu lấy ra một khối phù thạch hình tổ ong, tay phải cầm lấy đậu tằm vẩy đến trên người Tiểu Dương, tay phải nắm phù thạch thấm nước mà bắt đầu cọ trên tấm lưng cường tráng đường cong rõ ràng kia.

Sau một loạt động tác này Uyển Như cảm giác mặt mình cũng nóng lên, mặc dù đã không phải là tiểu nương tử chưa biết mùi đời, nhưng nàng xoa thân thể to lớn tráng kiện của Tiểu Dương vẫn có loại cảm giác huyết mạch nghịch lưu.

Trước đó vài ngày mỗi lần đều là cởi quần áo sau đó trực tiếp đi vào vấn đề chính, còn có bóng đêm, sương mù hoặc bị chặn che giấu, nàng cũng vờ thuần khiết chỉ bị động thừa hoan, không dám tự thân động thủ đi hung ác sờ Tiểu Dương, hôm nay thật sự xoa nắn lồng ngực cứng rắn kia, giống như hòn đá vừa trống lại vừa cứng, trong cái này có mỹ vị khó có thể nói nên lời.

Thật ra thì, thích dụ dàng văn nhược thư sinh hơn nữa đều là tiểu nương tử chưa từng rời khỏi khuê phòng, phụ nhân nào không thích hán tử cường tráng to lớn?

“Nhu Nương, chà mạnh nữa đi, quá nhẹ rồi như gãi ngựa vậy, bên trái một chút, aizzz, trở mặt sau một chút...” Đầu tiên là Tiểu Dương thoải mái thở ra, rồi lại bắt đầu chỉ điểm Uyển Như, vừa hận không thể lập tức cọ sát cho chính mình, vừa vừa hy vọng chậm rãi hưởng thụ Uyển Như phục vụ tắm rửa.

“Trên lưng chàng có mấy vết tím bầm đấy, có thể dùng sức không?” Đầu ngón tay của Uyển Như xẹt qua vết thương, có chút đau lòng hỏi: “Bị thương thế nào vậy?”

“Sao biết được, gậy gộc đánh, đánh nhau không để ý tới sau lưng. Nặng chút không sao, da của ta dày không cảm thấy đau.” Tiểu Dương cũng không dám nói cho Uyển Như những thứ này bảy tám phần là đao chém mà thành, chỉ vì hán mặc áo giáp tê giác cứng rắn mới có thể tránh thoát một kiếp.

“...” Uyển Như im lặng trong chốc lát, theo lời di chuyển tay, do dự liên tục sau cuối cùng vẫn hỏi một vấn đề nàng rất quan tâm, “Trận đánh này, thật sự đã kết thúc?”

“Ừ, kết thúc, lấy cho ta một ly rượu mai.” Tiểu Dương gạt đầu một cái, chỉ vào bầu rượu trong lò lửa nhỏ phân phó.

Sau câu nói chen vào đó, hán suy nghĩ chốc lát mới chầm chước nói bộ phận tin tức, “Người Nhung thảm bại, bị bắt mấy trăm người còn bao gồm tướng lãnh quan trọng, hoặc làm đầy tớ hoặc giao nộp tiền chuộc chuộc về, còn giết vào nơi

đóng quân của bọn họ và bắt hơn ngàn thất nhất đẳng chiến mã, bọn họ sẽ phải mất một hai năm để phục hồi.”

“Đây không phải là họa vô đơn chí u.” Uyển Như đứng dậy rót cho Tiểu Dương một ly rượu, lại lau đầu tắm nhẹ nhàng chà xát nâng mái tóc dài của hắn, nhẹ giọng thở dài nói: “Vốn là bởi tuyết rơi mà cuộc sống khó khăn, nay dân chúng càng thêm khổ.”

“Chắc chắn, đồng tình nhằm người rồi. Bọn họ muốn cho dân chúng chúng ta khổ mới đúng, Đại Tề không có người nặng chém giết thắng thì cũng thôi đi, bên kia, ha ha.” Tiểu Dương châm chọc cười gượng hai tiếng, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén rồi sau đó lại giải thích, “Đau bọn họ mới có thể đàng hoàng, chờ đề cử thủ lĩnh mới sẽ phái người tới cùng thương nghị với chúng ta, dùng Kim Ngân chì thiếc, súc vật những vật này đổi lương thực, không chết đói!”

“A, như vậy... Trước đó mẹ có nói các chàng xuất chinh mười ngày nửa tháng không tính là ngắn, cuối cùng mấy tháng đều có, không ngờ trở lại nhanh như vậy.” Uyển Như vừa nâng gáo múc nước lên gọi đầu cho Tiểu Dương, vừa lại hiếu kỳ nói: “Người Tây Nhung thật kỳ lạ, sao đánh bại thủ lĩnh lại phải tự nhận lỗi thoái vị?”

“Cái gì? Khụ khụ!” Đang uống rượu mai Tiểu Dương trực tiếp nuốt hạt vai xuống, ghen làm hắn liên tiếp đánh vào ngực để cho thuận.

Tự nhận lỗi thoái vị? Để tâm vào chuyện vụn vặt một lòng muốn báo thù cho ấu tử là đại hồ tử kia đồng ý sao? Nếu không phải là mình theo dõi ông ta phục kích vô số lần, rồi cuộc tìm cơ hội liên phát năm mũi tên đưa người đi Tây Thiên, trận đánh này còn không biết phải kéo dài bao lâu.

Ta không giết hắn chính là hắn tới giết ta, ra tay trước thì chiếm được lợi thế!

Chỉ là, chuyện máu tanh như vậy cũng không cần thiết giải thích cặn kẽ cho Uyển Như, Tiểu Dương chỉ hàm hồ đáp, sau đó lại gọi người mang một thùng nước sạch nóng hồi vào, tắm rửa một chút mới cất bước qua ngâm.

“Thập Nhị, Thập Tam, giữ cửa đi, lúc này là ai tới cũng không cho phép vào, không có đại sự cũng đừng gọi ta.” Tiểu Dương phát tay đuổi bọn họ ra, quay đầu cười nhìn kiêu thể của mình.

Nụ cười kia thấy thế nào cũng cảm thấy có chút không có ý tốt, khi hắn bỗng chốc đứng dậy đưa tay chụp tới, cánh tay giữ lấy eo của Uyển Như thì nàng mới hiểu, người phu quân trước đó để mình nghiêm túc chăm chỉ rửa sạch vết máu trên người vào lúc này toàn thân sạch sẽ, đề tài tự nhiên nên trở về chuyện kia - câu chuyện nhẩn nhện đến khóc hồng.

Đang đóng cửa Thập Nhị, Thập Tam bất ngờ nghe được bên trong buồng lò sưởi truyền đến tiếng kêu của tam nương tử, Thập Tam nghi hoặc nghĩ lui về hỏi thăm, lại bị đồng bạn kéo lấy ống tay áo.

“Ngươi ngu à?” Thập Nhị dùng đôi mắt nhỏ của mình liếc nhìn Thập Tam, cười nhạo nói, “Tam Lang quân đang muốn ‘làm việc’ đấy! Phàm là dám phá hỏng tuyệt đối sẽ bị hấn nuốt sống.”

Ở trong buồng lò sưởi, Tiểu Dương bày ra vẻ mặt xấu bụng, nhìn hai cái chân nhỏ đang treo ở ngoài thùng nước của Uyển Như cười nhạo nói: “Chính mình đá rơi giày, hay muốn ta tự thân cởi giúp nàng? Cũng đã như vậy còn giãy giụa cái gì?”

“...” Uyển Như như con dê đọi làm thịt muốn rơi lệ, nàng bị Tiểu Dương ôm đi xuống, hơn nửa người cũng ngâm bên trong nước, duy nhất chỉ còn lại đôi giày bên ngoài.

Cũng không phải là trinh tiết liệt nữ, giãy giụa, quả thật không có ý nghĩa, nàng không thể không yên lặng thỏa hiệp, đá rơi giày đi vào thùng nước.

“Lúc này mới ngoan.” Cánh tay trái của Tiểu Dương ôm eo Uyển Như từ phía sau, chân phải chống đỡ nâng chân thê tử lên, đồng thời dùng tay phải vung làn váy nàng lên, bàn tay tìm kiếm vào dưới đầu gối, lại nỉ non nói nhỏ bên tai nàng, “Giày coi như xong rồi, vớ lưới vi phu vẫn rất vui lòng giúp nàng cởi.”

Nhẹ nhàng đi xuống chiếc vớ màu trắng rơi xuống tới mắt cá chân, lộ ra bàn chân trắng như ngọc của Uyển Như, Tiểu Dương nâng càng cao chân nàng trực tiếp xé rách bọc vải chướng mắt trước mắt, đặt bàn chân trắng chưa đầy một nắm tay vào trong lòng bàn tay tỉ mỉ vuốt ve.

Khi ngón chân bị hấn vân vê, Uyển Như chỉ có cảm giác vành tai mình nhột, chiếc lưới nóng liêm qua tai nàng, lại thăm dò vào trong lỗ tai nhẹ nhàng chậm chạp cuốn một cái, trong giây lát đó, cả người nàng không khỏi run lên.

Rồi sau đó, đùi phải Uyển Như bị Tiểu Dương chậm rãi để vào bên trong nước, bàn tay thô tháo không cho chân nàng di chuyển lên, thăm dò vào trong quần lót, cuốn ống quần một tác một tác bàn tay xẹt qua da thịt trắng nõn, từ từ phủ đến bên ngoài Động Đào Nguyên, nhẹ nhàng nắm lấy...